

sudarė tik kai kurios valstybės narės. Be to, aiškinant kartu Reglamento Nr. 44/2001 69 ir 71 straipsnius, matyti, jog pastaroji nuostata neturi būti aiškinama taip, kad ji taikoma kelių valstybių narių sudarytoms konvencijoms tik su sąlyga, kad viena ar daugiau trečiųjų šalių taip pat yra tokių konvencijų šalys.

(žr. 49, 50 punktus)

2. Nors Reglamento Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo nustatytų jurisdikcijos taisyklių ir tam tikrose valstybių narių sudarytose konvencijose įtvirtintų jurisdikcijos taisyklių santykis buvo reglamentuotas Reglamento Nr. 44/2001 71 straipsnyje šių konvencijų naudai, pagal šią nuostatą nesuteikiama valstybėms narėms galimybė, sudarant naujas konvencijas arba pakeičiant jau galiojančias konvencijas, nustatyti nuostatų, kurios būtų viršesnės už šio reglamento nuostatas.

Reglamento Nr. 44/2001 71 straipsnio taikymo srities apribojimas, palyginti su 1968 m. Briuselio konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, kurią šis reglamentas pakeitė, 57 straipsniu, atspindi nusistovėjusią teismo praktiką, pagal kurią nustatydamos bendras taisykles valstybės narės nebeturi teisės sudaryti tarptautinių sutarčių, kurios darytų poveikį šioms taisyklėms. Šis apribojimas taip pat taikomas valstybėms narėms sudarant tarpusavio susitarimus.

(žr. 51–54 punktus)

3. Pagal Reglamento Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 71 straipsnį, siejamą su SESV 350 straipsniu, nedraudžiama, kad Beniliukso konvencijos dėl intelektinės nuosavybės (prekių ženklai ir pramoninis dizainas) (BKIN) 4.6 straipsnyje įtvirtinta jurisdikcijos taisyklė sprendžiant ginčus dėl Beniliukso prekių ženklų ir pramoninio dizaino būtų taikoma šioms ginčams.

Pagal SESV 350 straipsnį leidžiama Belgijos Karalystei, Liuksemburgo Didžiajai Hercogystei ir Nyderlandų Karalystei, nukrypstant nuo Sąjungos taisyklių, palikti galioti taisykles, kurios taikomos jų regioninėje sąjungoje, jei, viena vertus, ši regioninė sąjunga yra pažangesnė įgyvendinant vidaus rinką ir, kita vertus, toks nukrypimas yra pateisinamas būtinumu siekiant užtikrinti sklandų Beniliukso sistemos veikimą.

Dėl pirmojo iš šių reikalavimų pažymėtina, kad Beniliukso atveju trijų susijusių valstybių narių prekių ženklus ir pramoninį dizainą pakeitė bendro galiojimo dokumentai. Ši sistema, egzistuojanti lygiagrečiai su ta, kuri susijusi su Sąjungos bendro galiojimo dokumentais, ir apimanti iš dalies suderintas Direktyvos 2008/95 valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti ir Direktyvos 98/71 dėl teisinės dizaino apsaugos nuostatas, yra pažangesnė nei pastaroji. Iš tiesų Beniliukso prekių ženklams ir pramoniniam dizainui taikomas visiškai vienodas reguliavimas, grindžiamas bendromis institucinėmis ir procedūrinėmis taisyklėmis. Viena iš šių taisyklių – BKIN 4.6 straipsnis.

Dėl antrojo reikalavimo pažymėtina, jog, atsižvelgiant į tai, kad Beniliukso prekių ženklams ir pramoniniam dizainui taikoma trijose susijusiose valstybėse narėse įtvirtinta pažangi sistema, į Beniliukso nustatytą teismų sistemą, kuri pagrįsta decentralizuota sistema ir prašymų priimti prejudicinį sprendimą pateikimo Beniliukso Teisingumo Teismui mechanizmu, ir į šios regioninės sąjungos daugiakalbį pobūdį, BKIN 4.6 straipsnyje kodifikuota taisyklė, kuri pagrįsta, be kita ko, atsakovo nuolatine gyvenamąja vieta ir pagal kurią užtikrinama galimybė ginčus dėl šių prekių ženklų ir pramoninio dizaino nagrinėti atitinkamai šių trijų valstybių narių teismuose, užuot pagal Reglamento Nr. 44/2001 22 straipsnio 4 punktą ir Reglamento Nr. 2015/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 24 straipsnio 4 punktą juos daugiausia

nagrinėjus Nyderlandų, t. y. toje vietoje, kur centralizuotai paduodamos paraiškos ir atliekama registracija bei tvarkomas registras, teismuose, gali būti laikoma būtina sklandžiam Beniliukso prekių ženklų ir pramoninio dizaino sistemos veikimui užtikrinti.

Galiausiai tokia nuostata, kaip antai BKIN 4.6 straipsnis, pagal kurią jurisdikcija paprastai nustatoma ne tik pagal atsakovo gyvenamąją vietą, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį su bylos dalyku, atitinka principus, kuriais Sąjungoje grindžiamas teismų bendradarbiavimas civilinėse ir komercinėse bylose, kaip antai Reglamento Nr. 44/2001 11 ir 12 konstatuojamosiose dalyse nurodytus teisės subjektų teisinio saugumo ir gero teisingumo vykdymo principus.

(žr. 57, 59, 60, 63–66 punktus ir rezoliucinę dalį)